

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 686/2024-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 3PP/11/2024 z 29. apríla 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Tos/59/2024-66 z 2. augusta 2024, a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Mestského súdu Košice sp. zn. 3PP/11/2024 z 29. apríla 2024 (ďalej aj „uznesenie mestského súdu“), uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8Tos/59/2024-66 z 2. augusta 2024 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu. Navrhuje zrušiť uznesenie mestského súdu a uznesenie krajského súdu a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a priznanie mu náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením mestského súdu bola podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona zamietnutá sťažovateľova žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 6T/27/2020 z 30. júna 2021 vo výmere dvadsiatich ôsmich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a trestným rozkazom Okresného súdu Košice I

sp. zn. 10T/17/2018 z 9. januára 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 10T/17/2018 z 27. apríla 2021 vo výmere dvanástich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

3. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu mestského súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti namietaným rozhodnutiam a postupom predchádzajúcim ich vydaniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že mestský súd, ako ani krajský súd nevzali pri rozhodovaní o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej aj „žiadosť“) do úvahy jeho kladné hodnotenie riaditeľom ústavu; skutočnosť, že po prípadnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody má prísľub zamestnania; ako ani čestné vyhlásenie jeho matky o zabezpečenom bývaní a o poskytnutí záruky za to, že na slobode bude viesť riadny život, ale ani fakt, že má dve maloleté deti. Namietá, že spôsob, akým súdy pristúpili k posúdeniu jeho žiadosti, znamenal v podstate vylúčenie možnosti jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Zamerali sa totiž len na jeho trestnú minulosť (ktorú nemôže ovplyvniť), hoci nepodmienečný trest odňatia slobody vykonával po prvýkrát. Uvádza, že dosiaľ vykonaný trest naplnil svoj účel, mal na neho kladný vplyv, pričom na slobode chce viesť riadny život zodpovedného rodiča. Namietané rozhodnutia podľa neho odporujú záverom nálezov ústavného súdu vedených pod sp. zn. I. ÚS 36/2022 a sp. zn. I. ÚS 250/2023.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením mestského súdu o zamietnutí jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti tomuto uzneseniu mestského súdu, ako aj postupmi, ktoré predchádzali vydaniu týchto rozhodnutí.

6. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom [§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednávaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia (o ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľ žiada, pozn.), všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému prerokovaniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením mestského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

7. Ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu mestského súdu týkajúcemu sa rozhodovania o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté namietaným uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

9. Ústavný súd na úvod pripomína, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu (m. m. IV. ÚS 53/08).

10. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017).

11. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

12. Ústavný súd v tejto súvislosti akcentuje, že z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmiennečného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd *môže* odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

13. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodit' tri podmienky podmieneného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie; môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a vykonanie časti trestu. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (m. m. I. ÚS 509/2022).

14. Podmienené prepustenie je namieste len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať z týchto hľadísk význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Očakávanie, že páchatel' povedie po podmienenom prepustení riadny život, musí byť dôvodné a založené **na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti a doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, ako aj možnosti jeho nápravy a osobných pomerov** (m. m. ÚS ČR IV. ÚS 2898/21 zo 14. decembra 2021).

15. Podstatou sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy dostatočne neposúdili ním uplatnené argumenty a jeho žiadosť o podmienené prepustenie bola vybavená len so zreteľom na jeho trestnú minulosť.

16. Ústavný súd sa na účel posúdenia relevancie sťažovateľom uplatnených námietok oboznámil s obsahom uznesenia krajského súdu, ako aj s obsahom uznesenia mestského súdu, pridržiavajúc sa svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie prvostupňového súdu a súdu druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie (v tomto prípade sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Zistil pritom, že sťažnostný súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s posúdením veci mestským súdom a ním vykonané dokazovanie s cieľom vyhodnotiť formálne a materiálne podmienky na podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody považoval za dostatočné a zákonné. Sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu mestského súdu posúdil ako nedôvodnú.

17. V konkrétnostiach sa krajský súd stotožnil so závermi mestského súdu, ktorý považoval za splnenú formálnu podmienku na podmienené prepustenie sťažovateľa na slobodu (vykonal viac ako 1/2 z výmery postupne uložených trestov odňatia slobody), ako aj materiálnu podmienku spočívajúcu v tom, či sťažovateľ svojím správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie (kladné hodnotenie odsúdeného ústavom). Sťažovateľovu žiadosť o podmienené prepustenie však zamietol z dôvodu, že sa od neho nemôže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (sťažovaná náprava odsúdeného, predchádzajúca trestná minulosť). Rovnako aj krajský súd považoval za nesplnenú práve naposledy uvedenú podmienku. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na šesťnásť sťažovateľových záznamov v odpise z registra trestov prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ktoré podrobne popísal (s. 3 uznesenia krajského súdu, pozn.). Konštatoval, že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby bol odsúdený automaticky podmienené prepustený za dobré správanie po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Vyhodnotil, že napriek vzornému plneniu povinností a správaniu, ktoré nasvedčujú polepšeniu, je úspešné zavŕšenie sťažovateľovej nápravy sťažované množstvom spáchaných skutkov (páchaných po dlhší čas), čo odôvodňuje potrebu jeho dlhšieho pobytu v podmienkach výkonu trestu, než dosiaľ vykonával, aby bolo možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny

život. Podľa jeho názoru bolo na sťažovateľa už v minulosti pôsobené hrozbou nepodmienečného výkonu trestu odňatia slobody, no napriek tomu sa v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia dopustil ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, čo podporuje jeho názor o potrebe pokračovať vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody.

18. K sťažnostným námietkam sťažovateľa sa krajský súd vyjadril v tom zmysle, že je nevyhnutné rozlišovať medzi páchatelmi jedného trestného činu a tými, ktorí sa dopustili viacnásobnej trestnej činnosti, čomu priamoúmerne zodpovedá potreba dlhšieho výkonu trestu odňatia slobody. Pre okolnosti sťažovateľovej veci skonštatoval, že jeho prvý výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody síce vylučuje existenciu negatívnej skúsenosti o nevedení riadneho života, no jeho značné množstvo odsúdení by malo byť dostatočným dôvodom na to, aby žiadateľ pristupoval k plneniu povinností a k vzornému správaniu počas výkonu trestu dlhodobejšie ako u osôb, ktoré nemajú bohatú trestnú minulosť. Pri splnení uvedenej podmienky následne pripustil pozitívne rozhodnutie o žiadosti odsúdenej osoby. V Závere krajský súd vyhodnotil sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ako nespôsobilú spochybníť vecne správne uznesenie mestského súdu.

19. Pri posudzovaní ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu rozhodujúceho v podstate o splnení, resp. nesplnení podmienok na podmienečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ústavný súd vychádzal zo svojej recentnej judikatúry, v zmysle ktorej konštatuje, že trestná minulosť je relevantným faktorom pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení odsúdeného. Avšak **predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti nemôže byť založený predovšetkým, či dokonca výlučne na trestnej minulosti konkrétneho jednotlivca**. Je potrebné zohľadniť ďalšie aktuálne poznatky o osobe odsúdeného, stav jeho nápravy i prostredie, v ktorom by sa ocitol po prípadnom podmienečnom prepustení na slobodu, ako aj zaoberať sa okolnosťami spáchania trestnej činnosti s ohľadom na mieru prekonania subjektívnych príčin tejto trestnej činnosti na strane odsúdeného (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a sp. zn. II. ÚS 1945/20 z 29. januára 2021, m. m. I. ÚS 36/2022, I. ÚS 250/2023).

20. Ústavný súd po oboznámení sa namietanými rozhodnutiami konštatuje, že uzneseniu krajského súdu chýba pregnantné zhodnotenie sťažovateľovej sťažnostnej argumentácie týkajúcej sa otázky budúceho zamestnania, bývania, ako aj jeho rodinných pomerov. Sťažovateľ pritom na nálezy ústavného súdu, v ktorých je jednoznačne vymedzené, ktoré aspekty je nevyhnutné skúmať pri posudzovaní splnenia, resp. nesplnenia podmienok na podmienečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (pozri napr. aj bod 19 tohto uznesenia, pozn.), riadne poukázal. Argumentačná rovina uznesenia krajského súdu je však veľmi plytká a bližšie sa nezaoberá sťažnostnou argumentáciou, resp. neprejavujúca hlbší záujem o jej autentické porozumenie. Inak tomu nie je ani v prípade uznesenia mestského súdu.

21. Možno teda sumarizovať, že všeobecné súdy založili svoje rozhodnutia najmä na trestnej minulosti sťažovateľa, pričom napriek vedomosti o už ustálených záveroch ústavného súdu týkajúcich sa okolností potrebných posudzovať pri preskúmvaní splnenia, resp. nesplnenia podmienok na podmienečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, ktoré im boli známe minimálne zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, tieto odignorovali, nevenovali im žiadnu pozornosť, výsledkom čoho bol ľahostajný postoj k predmetnej (namietanej) problematike. Sťažnostné argumenty sťažovateľa tak ostali adresne nevypočuté a bez akejkoľvek

snahy o konkrétnu reakciu na ne. Ústavný súd dôrazne upozorňuje oba všeobecné súdy, že v budúcnosti takýto prístup nebude za žiadnych okolností tolerovať.

22. Je ústavne neakceptovateľné vytvorenie špeciálnej, prísnejšej právnej úpravy podmieneného prepustenia pre recidivistov, ktorí v minulosti „nevyužili šancu“ v podobe podmieneného prepustenia a vo výkone trestu sa ocitli znova, bez toho, aby boli súčasne príslušným súdom zohľadnené (a pomerované) aj ďalšie okolnosti, ktorú spolupôsobia pri závere, či sa sťažovateľ polepšil a či je možné v budúcnosti od neho očakávať vedenie riadneho života (m. m. I. ÚS 36/2022). Obdobne to platí aj v prípade, ak bol ten-ktorý sťažovateľ odsúdený v priebehu času za spáchanie viacerých trestných činov, ale vo výkone trestu odňatia slobody sa ocitol prvýkrát a v súvislosti s ním žiada o podmienené prepustenie na slobodu. Ani v takom prípade (dokonca o to viac) sa nemožno obmedziť len na argumentáciu týkajúcu sa „recidivistu“ a jeho trestnej minulosti.

23. Vzhľadom na podrobnú a zrozumiteľnú argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti sa však ústavný súd v individuálnych okolnostiach prejednávanej veci rozhodol uplatniť princíp racionality, ktorý prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľa (v tomto prípade nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, pozn.) na ochranu jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd teda vážil na jednej strane súdmi opomenutú sťažovateľovu argumentáciu (pozri bod 20 tohto uznesenia, pozn.) a na strane druhej ju vyvažoval úvahou, či by odstránenie procesného nedostatku riadneho odôvodnenia mohlo v sťažovateľovej veci viesť k inému výsledku (m. m. I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022, I. ÚS 536/2024). Ústavný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že pomyselné misky váh výnimočne prevážil princíp racionality a celkové individuálne okolnosti veci a sťažovateľove argumenty tak posúdil sám.

24. Ústavný súd preto zbral na zreteľ aj argumentáciu, ktorú sťažovateľ prezentoval v ústavnej sťažnosti a ktorou protirečil záverom všeobecných súdov. Avšak ani všetky skutočnosti (najmä efektivita vplyvu rodinného prostredia na sťažovateľa a prípadného jeho zamestnania sa), ktorými sa snažil pozitívne podporiť záver o splnení podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (a ktoré zodpovedajú aktuálnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu, pozn.) nemohli v okolnostiach prejednávanej veci prevážiť nad pochybnosťami o jeho schopnosti viesť v budúcnosti riadny život. Je v tomto smere nutné prisvedčiť všeobecným súdom, že obavu legitímne živí najmä šesťnásť záznamov v registri trestov, ktorú krajský súd pomenoval konkrétne a zrozumiteľne, pričom podporená bola aj stanoviskom ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý pomenoval stredné riziko sťažovateľovej recidívy (menej priaznivú resocializačnú prognózu), ako aj skutočnosťou, že v priebehu plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s podmieneným odkladom sa sťažovateľ dopustil ďalšej úmyselnej trestnej činnosti. Predmetný záver ústavný súd odôvodňuje aj tým, že očakávanie toho, či odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, sa môže odvodzovať nielen od prítomnosti (teda od súčasného správania odsúdeného vo výkone trestu), ale v určitej miere aj retrospektívne, t. j. pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného, okolnosti spáchania trestného činu a pod. (m. m. I. ÚS 348/2019, I. ÚS 588/2023). Predmetný postup zodpovedá účelu § 66 Trestného zákona. Ústavný súd tak v individuálnych okolnostiach prerokúvanej veci vyhodnotil uznesenie krajského súdu ako hranične udržateľné. Napriek uvedenému neostáva v úzadí potreba vyčerpávajúco sa v budúcnosti venovať relevantným námietkam sťažovateľov v podobných prípadoch.

25. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 dohovoru namietaným postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o podmienenečné prepustenie“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

27. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie (bod 25 a 26 tohto uznesenia, pozn.), ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu